

Editor: Călin Vlasie
Corecțură: Bianca Vișan, Anca Pascu
Tehnoredactare: Adriana Vlădescu
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Ionuț Broștianu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CÂRNECI, MAGDA
Opera poetică / Magda Cârneci ; pref. de I.B. Lefter. - București :
Cartea Românească, 2017
ISBN 978-973-23-3239-9
I. Lefter, Ion Bogdan (pref.)
821.135.1

Magda Cârneci

Opera poetică

Prefață

de ION BOGDAN LEFTER

CUPRINS

Prefață / 5

Hipermateria / 35

O tăcere asurzitoare / 69

Haosmos / 107

Poeme politice / 159

Poeme Trans / 221

Viață / 253

Notă biobibliografică / 289

Referințe critice / 299

Hipermateria

debut

magdalena
ghica

hipermateria

Cartea Românească

Editura Cartea Românească, 1980, sub pseudonimul
Magdalena Ghica
Versiune revăzută în 2016

O, generația mea

Nu există idee nevinovată despre nimic: bărbat, femeie, copil,
gura ta care tace

Nimic: a trăi e o afacere pe cont propriu care
privește lumea întreagă

(ai grijă cum mânânci, cum rînești, cum pronunți cuvîntul
amor, universul se ia după tine, te judecă)

Față în față cu tine, războiul mondial al lui Este cu

Poate cu Trebuie cu A nu fi,
o singurătate totală, alege, tu împreună cu tine, dezbrăcat
în mijlocul mulțimii

A vorbi: ori a scoate în văzul tuturora, în lumină
viscerale însingerate ale zilei de azi: ale mele, ale
tale, ale noastre.

Dezgolește-te. Proba adevărului este
rana care ești tu întreg: drapele, litere, cifre, limba
maternă. Creierul tău, calea
absolutului mic, sexul tău, dovada răbdării de-a fi,
ultima armă: rîzi pînă la lacrimi.

O bucată din lumea ce se deschide asupra ei însăși
acest gîtlej, această gură croită cu arma
care vrea să trezească, strigîndu-se.

Și totdeauna numai fragmente, țăndări, chiștoace
ale unei realități care întrece toate măsurile, femeia
aceasta și-a pierdut hainele și-și caută flămîndă
altele noi și umblă să-și iasă din piele
și e senzațională
Haide, cîntă, cuvîntă, slăvește!

O, generația mea, generație, de ce te ții de palavre atîț?

Spun numai:
 Bătrâna femeie de serviciu Maria
 ea care nu știe bine vorbi
 dar care știe bine înjura la necaz
 ea care nu a gîndit niciodată la nimic altceva
 decît la masă și casă (aflate undeva în afara orașului)
 și rîde gros cînd vede tineri bărbați cu tinere femei
 împreună în parc

Bătrâna femeie de serviciu Maria, pe care prea bine o știi
 cu fața ei călcată de copita unei vite puternice
 ori de lanțul unei șenile ori de un pantof cu toc foarte înalt

Ea strînge în pungi de plastic tinichele, sticle goale și
 resturi care-s mai
 prețioase ca aurul face patul, bocancii, face pretutindenea
 curătenie cînd dimineața-i tîrzie
 și fără rușine își ține
 sînii uscați în palmele crăpate și negre cînd
 nu te aştepți cînd ți-e foame dinaintea ochilor tuturora

Trece pe stradă lată cît ușa și urîtă ca moartea,
 o vizitează noaptea
 îngerii, tomberoanele, ziua domnii și doamnele
 le ghicește în palmă, le promite, și iartă

Ca un cîmp de bătălie trecută, ca o arie demult treierată,
 ca un vechi truism mai banal decît nașterea procreația
 moartea, ea-i o lozincă: salvarea, o iluzie: mama
 ea-i realul cel mai real: un sac de grăsimi și sînge

care place mult mai mult doamnei viață decît orice frază frumoasă
 orice bomboană cu lapte învelită în staniol
 după care chiar și
 bătrâna femeie de serviciu Maria se dă întotdeauna în vînt.

Tinerețea

Mizeria întîmplărilor proprii: diamante
 de sticlă înfipte direct în carne rozulie a pieptului.

E o nerușinare să fii tînăr: bancnotă nouă
 și goală pe care toti se semnează.

Nu te hotărăi: bărbat sau femeie?
 Nu te hotărăi: crocodil? păpădie?

Micile bestii cultivate cu grijă între flori carnivore,
 toti indivizii aceia dubioși care erai.

Creierul, animal sălbatic, nestăpînit: un fruct jupuit de coaja
 subțire pînă cînd se vedea aerul, infinitul.

Nu te hotărăi: să trăiești sau să crăpi?
 Iar pe trup îți tatuai imaginea lumii, cosmosul
 și alte concepte

obscene.

Întrucît a păși este unicul mod de a trece
 peste fragmentaritatea ființei

te-ai folosit de orice, de cărți, de dumnezeu, de cuțit,
 de bărbați și femei, inclusiv nebunia.

Si azi te mai rănești singură, cu bună știință, pentru extaze,
 pentru „une certaine difficulté d'être”.

Iată-ți dogma: „destin atroce, dragoste absolută, credință
 eternă și moarte eroică”.

Buletinul tău de identitate: natura.

Dar unde este capătul lumii?
 Oare ai început să exiști?
 Oare nu ești o copie?

Alege! Ia-ți secolul în spinare și umblă.
 Viața ta, oricum, împotriva ta însuți, împotriva tuturor crimelor,
 erorilor, petelor albe, bancnotă bună la toate,
 viața ta are stil!

Eternitatea

Această femeie netrebnică
 ce-și vindea nurii uscați în piețele publice
 ori în biserici
 mumie fardată care ne mai aştepți la colțuri
 de stradă ori în întuneric,
 sperietoare, hoață de buzunare, vînzătoare de droguri

Cum te împodobeau cu aur și leșuri, amanta fricoșilor,
 gură rujată care mai muști
 obrazul copiilor și-ți lași eticheta
 pe medicamente, parabole, trupuri de plastic
 și amuletele îndrăgostișilor

M-ai mințit o mie de ani
 m-am născut de o mie de ori, să te prind,
 să te capăt, să te posed

Unde ești (dragostea mea)?
 Doamnă, ai murit nu cu mult înaintea primului război
 mondial:

Oare de câte ori va mai trebui să te-mpușc?

Victorie

Fața bătrânei femei pe o bancă în lumina mușcătoare
 a amiezii
 Un soldat beat tatuase odată pe ea cu
 litere albastre și strîmbe
 cuvîntul „Victorie!”

lătit acum monstruos, asemeni
 inscripțiilor nerușinate scrijelite pe arborii tineri.

Mai ai rana aceea, mai doare?
 Ieri în mijlocul orașului au găsit un copil lepădat
 învelit în ziare: se născuse bătrân.
 Si iar au înflorit prunii peste acoperișuri
 iar au înflorit prunii.

Golită ca albia unui fluviu uscat:
 această femeie bătrână pe o bancă, această zi
 între dimineață și seară, tonele de resturi
 ale memoriei unor războaie proaspete, vîntul,
 pînze subțiri de civilizații apuse, mușuroiul furnicilor
 și
 ziare, nenumărate ziare, fluturînd printre pulpele groase
 ale timpului intim, planetar și galactic.

Fața bătrânei femei, texte, texte, istorice și politice
 și
 mușcătura soldatului beat.

Ca să te naști tu, ființă desăvîrșită, minune
 între dimineață și seară, printre prunii înfloriți
 peste acoperișuri Clipă desăvîrșită, prunc bătrân
 cuvîntul Victorie lătit monstruos
 pe pielea tînără a obrajilor.

Universul ca o clădire solidă fără acoperiș
fără podele fără pereți
Lucrurile toate sînt la locul lor mobilele
mărunțișurile florile ceasul
Iar el trebuie să sosească

Stadionul e plin de spectatori de copii de bătrâni
Întuneric e deasupra întuneric e dedesubt întuneric
de jur împrejur
Lumina amiezii aurește picioarele jucătorilor
fețele copiilor mîinile fierbinți și nerăbdătoare ale femeilor
aurește cojile de semințe pungi de plastic bilete
mucuri praf bucați de hîrtie
Iar el trebuie să sosească

Da

DA, spuse strungarul în fața strungului său
croind o bucată exactă de realitate
DA, spuseră dactilografele bătînd la mașină fără greșeală
textul scrisorii nesfîrșite a veacului
DA, spuse mama sugarului său dîndu-i sănul să sugă și
da, răspunse vesel sugarul
DA, spuseră gunoierii și clopotarii, turnătorii de fontă
și femeile de serviciu
DA, spuseră monumentul istoric și piața publică din jurul lui
DA, și funcționarii și doctorii și vînzătorii de ziare
de seară

DA, DA, școlarii, femeile casnice, invalizii, orbii,
campionii la tir și popice și îndrăgostitii
DA, DA, DA, camioanele, iarba, cîmpurile, sistemul solar,
dumnezeu, conservele goale și resturile de la masa
de prînz

Cine v-a întrebat?
Cui răspundeți?
De ce?
Pentru ce?

DA,
DA, săntem de acord.
DA, DA, DA!
DA! DA! DA!

Mîna

Mîna asta pătată și aspră, stînd pe masă
ca o bucată tăiată de carne,
cu unghiile ei late
pline de pămînt și de alte mizerii
care nu se mai spală
sînt moștenite pe veci

Mîna asta cu venele ei îngroșate și roșii
înnodate ca odgoanele pe o corabie beată
care nu se mai vindecă
e moștenită pe veci

Mîna asta cu degete scurte, dintre care
unul lipsește, fiind pierdut într-o bătălie de clasă
care nu se mai uită
e moștenită pe veci

Cu toți porii ei aspri și cu liniile încurcate

din palmă, asemănîndu-se prea bine istoriei

care nu se mai dezleagă

e încurcată pe veci

Cu sudoarea ei neagră și cu bătăturile ei dureroase

cîștigate cu greu din cine știe ce moarte

care nu mai dispare

e cîștigată pe veci

Moaștă a lumii de azi, mîna asta obișnuită

mai puternică decît tunul

se află se află

la capătul brațului tău!

Inima

Lasă-mă-n pace, îți zic, hoașcă bătrînă

ce-mi umbli spăsită și cu creieru-n mînă

după ce-ai supt toate paharele cu rachiul răsuflat din

barurile de zi și de noapte,

ai rochia ruptă, te-ai fardat ca o tîrfă, umbli să

furi, să ucizi, să cerșești

te cunosc

ieri mi-ai vîndut relicvele fecioarei maria, margareta,

elenă

„dragostea mea te aştept de o mie de ani”

ești vînzătoarea de răcoritoare și droguri, predictorul

și zarzavagioica din colț

„ce briliante, inele, cercei și lanțuri de oțel înroșit

pe trup porții!”

O, tu, suferință, și dulce și tristă

n-ai țoale, ești goală, îți porți hoitu-n batistă

lasă-mă-n pace îți spun

ce vrei, nu știu ce vrei!

Vreau libertatea, o mașină de curse și niște parale

și plec, dispar în Antile, sluga dumitale,

moarta dumitale.

Marca fabricii

Era un semn pe eticheta cutiei goale de bulion pe care

ai aruncat-o în tomberonul de tablă

era un semn

pe fața trecătorului orb o cicatrice pe bastonul lui

alb pe alb era un semn pe ambalajele fructelor

florilor hălcilor de carne înghețată și crudă

venite de foarte departe din antarctica

o denumire absurdă o iscălitură neciteașă și falsă era

un semn

pe reclamele prea luminoase pe lumina de zi

pe tejgheaua plină cu cărti pe gunoie o

stampilă rotundă și universală era un semn

pe prietenii noștri un x

tatuat în eternitate și pe morții noștri era

o rană mică o pată

era un semn

și pe litere cifre pe alfabetul chinez și pe curcubeu

era un semn pe mine

pe tine

pe onoarea mea! pe cuvîntul meu!

Era oare mama natură miss univers dezbrăcată
era marca fabricii ori zîmbetul lui dumnezeu?

un semn mic un singur semn mic și negru

dar cine mai știe azi să citească?

Materia exotică

Stricată.

Putredă pînă-n măduva oaselor

ca un ananas mult prea copt

aruncat în mijlocul străzii, îl ocolește cauciucurile

negre ale mașinilor, pantofii lați ai bărbaților

și cei ascuțiti ai femeilor, mulțimea se bucură, o

gură nesfîrșită și hîdă, pîndește, mușcă, strivește

muștele

muștele vin, sînt, este

perfecțiunea e inutilă, mustește de zeamă, ca
un tînăr soldat rănit în măruntaie, sau ca

o femeie care naște tîrziu un mic monstru
emanînd un miros dulceag de paradis și de hoit

de

prea multă gîndire

către rigole, către canale

materia istovită de legile evoluției sale
rămăsesse o umbră.

Viața totală

Viața totală

ca o boală rușinoasă mortală

după care alergi cu gura deschisă

de prea multă prea puțină ființă

Un chip uriaș și hidos lătit peste zare

rînjind batjocoritor și dulceag tipă

și strigă și cheamă și ademenește

Ea îți scurmă măruntaiele

de extaz și de teamă

ca și cum apropierea fizică de dragoste ar fi una cu

apropierea de moarte

o substanță moale și umedă

în spatele chipurilor, pe mîini, în sudoare

o substanță necunoscută, intactă, însăpăimîntătoare

Această piele cu o mie de simțuri

matcă neagră și roșie, marele ochi hămesit

acest pretențios cadou nedorit care sub bijuteria de aur
ascunde o bombă cu ceas

Bună-i ființa! (cît ne-a rămas!)

o supă fierbinte și grasă

în care înnotăm fericîți.

Liberi în acest lichid amniotic din acest pîntec imens
stînd gata să nască de o mie de mie de ani

lucrul cel mai concret cu putință, organele sacre din țărînă, din
bolovani.

Ah, prînzurile grele, chiolhanurile, banchetele
vînatul împănat, făptura cu sos, budinca, versetele!

Și o mare de vin. O mare de sînge

o cloacă fierbinte și groasă în care plutim.